

PROGRAM UŽ NENÍ MOŽNÉ UDĚLAT PRŮCHOZÍ

rozhovor s programovým ředitelem Jiráskova Hronova Janem Julínkem

**Co nového můžeme letos čekat na Jiráskově Hronově?
Zaslechl jsem něco o novém hracím prostoru.**

Není k dispozici Myšárna, tak jsme hledali prostor typu black box. Myšárnu dál využíváme pro semináře s technickým obsahem. Zatím nový prostor nestojí, ale na zahájení Jiráskova Hronova určitě bude, a to na zimním stadionu.

Přímo na ploše?

Ano, měl by to být prostor uzavřený i seshora, takže opravdu variabilní black box.

Jakou bude mít kapacitu?

Kolem stovky diváků. To byl požadavek, aby se nějak vytvořily a vešly divácké řady.

A nějaké další prostory?

Chceme vyzkoušet prostor nádvoří místní fary a uvidíme, jak se chytne. Samozřejmě je to i otázka financí, sice to není nějak náročný prostor, ale pořád je třeba soubory ubytovat, zaplatit cestu.

Určitě to není jediná novinka Hronova...

Pro návštěvníky máme jednu velkou. Permanentky letos nebudou na všechna představení. Budou jenom na hlavní program, který bude obsahovat nominace z celostátních přehlídek. Pokud by nominace nebyla, tak v permanentce bude navíc nějaké první doporučení nebo doporučení na základě rozhodnutí programové rady. Dále bude permanentka obsahovat jedno inspirativní představení. A v budoucnu i jedno zahraniční.

Proč v budoucnu?

Letos přijede soubor dNO z Náměstova s inscenací No Land. To má velmi omezenou kapacitu, tak vstupenky dáme do volného prodeje. Ale permanentkáři místo toho dostanou jiné představení, aby dostali určený počet.

Takže si koupím permanentku, ale na část programu si budu kupovat vstupenky nad rámec permanentky?

Ano, dokonce s tím, že už nebude zaručena průchodnost,

jinak řečeno, představení nad rámec permanentky se budou i překrývat a diváci se budou muset rozhodnout, co si vyberou. Na základ se dostaneš a získáš průřez amatérským divadlem a další si vybereš podle svých preferencí.

Proč jste k této změně přistoupili?

Při tolika prostorách, obzvlášť když přibyl blackbox, už není možné udělat program průchozí. Buď by byly prostory nějakou dobu prázdné, nebo by na přechod z představení na představení bylo třeba jen 10 minut. To by se lidi umlátili. A to asi nikdo nechce. Nebo pokud chce, může si program takhle poskládat sám. Chtěli bychom vytvořit i grafický kalendář přímo na webu, kde lidé uvidí, co a kdy se děje a případně s čím se co překrývá, barevně, přehledně. A doufám, že klapne, že přímo z tohoto grafického přehledu by lidé kliknuli rovnou na nákup vstupenky na konkrétní představení.

A co stravování?

Opět bude jídelna na základní škole. Stovka má nového nájemce a pan Gurin je s ním velmi spokojený. Opět nebude Bašta, ale na terase se osvědčila Gulášovna, která pokračuje.

STÁLE JSME GENERAČNÍ DIVADLO

Rozhovor s autorkou Kateřinou Rudčenkou a hercem Jakubem Škorpilem

Váš soubor vznikl v 90. letech jako studentský, jestli si dobře vzpomínám. Jak moc se osobnostně v čase proměňoval?

J.Š. Zakladateli byli Vladimír Mikulka s Martinem J. Švejdou, Petrou Zmatlíkovou, já jsem přišel asi o dva roky později. Jak to tak chodí, lidi se na chvíli rozhádali, pak se zase spojili, ale soubor se bohužel výrazně proměnil Martinovou smrtí. Teď je nás, podle poslední premiéry, asi osm. Zatím tedy proběhla teprve předpremiéra inscenace *Norská žena*, kterou napsala Kateřina. Ač jsme to původně neplánovali, je to nakonec celosouborovka, vrátily se nám Petra Zmatlíková a Eliška Frková.

Jak a čím jiní se teď po letech vidíte?

K.R. Sklizeň je pro nás kabaret ještě v duchu všech předchozích kabaretů Puchmajeru. Já jsem do souboru vstoupila někdy před covidem, nejdřív jsem se s Martinem podílela autorsky a teď jsem sama napsala už druhou hru.

J.Š. Kabaret nám od inscenací jako bylo *Každý má své IQ přes Poleno* nebo *Nespokojenost* vlastně postupně směřoval k prokomponovanějšímu tvaru, který zachovává strukturu

pásma. Není jen sledem náhodných písniček a scének, které se zrovna urodily, ale má určitou tematickou nebo náladotvornou linku a zároveň platí, že zpětně nabírá až ohyzdné kontury a odráží naše vlastní životy a životní zkušenosti. A *Sklizeň* není jediná inscenace, ve které se můžeme domnívat, že si Martin svou smrt předpověděl. Že o tom jeho hlava věděla dřív, než se ukázalo, že něco není v pořádku. Teď ho přímo cituji. K.R. Martin pro *Sklizeň* napsal všechny monology o smrti a ještě nevěděl, že se blíží konec.

Až mě z toho mrazí. Aniž jsem tohle věděla a je mi to moc líto, během vašeho představení mě napadlo, do jaké míry se dívám na útržky z vašich životů.

J.Š. Jsme stále generační divadlo, takže každá naše inscenace odrážela aktuálně žitou skutečnost nebo jen s minimálním zpožděním. Všichni se blížíme padesátce, čili stav bilancování je na místě, otázky zkaženého nebo nenaplněného života, cesty, která nikam nevede, to všechno jsou témata, která v nás žijí.

Jste generační divadlo vesměs huma-

nitně vzdělaných lidí. Víte, z jakých kruhů se dávají dohromady vaši diváci?

J.Š. Dnes jsou to hlavně rodinní příslušníci (smích).

K.R. A spolupracovníci.

Kam na vás v Praze můžeme přijít?

Hrajeme v *Obci křesťanů*, v *Galerii Josefa Adamce*, což je v Praze Na Špejcharu. Hrajeme tam i díky Švejdovým. Je to krásný prostor a doufáme, že tam dál hrát budeme.

Co můžeme jako diváci udělat proto, abychom se skutečně dozvěděli, jak to dopadlo s tím pánem, co spadl z Vyšehradu a s tím synem právníků?

K.R. Vygooglete si ty zprávy z minulosti, jsou převzaté z novin. To se obojí opravdu stalo.

Pavla Schejbalová

DIVADELNÍ DOŽÍNKY... VPRAVDĚ EXISTENCIÁLNÍ!

Divadelní soubor PUCHMAJER z Prahy obohatil národní přehlídku PIKNIK Volyně svojí kabaretní inscenací Sklizeň. Inscenace pevně stojící na půdorysu scénáře Martina J. Švejdy a Kateřiny Rudčenkové, který je skvěle připraven a přímo předurčen k tomu, co se pak na jevišti děje. Počítá se silnou nadsázkou, rytmem celého představení i dovednostmi a schopnostmi interpretů, kteří se pěvecky, situačně ani intelektuálně neštítí ničeho. Myšleno v tom nejlepší slova smyslu. To vše se děje v udivující jednotě i žánrově stylové čistotě každého výstupu či pěveckého čísla.

Inscenace Puchmajeru absolutně ctí kabaretní formu i postupy. Melodramatické uchopení jdoucí mnohdy až k absurditě se znaky surrealismu, a na samé hranici trapnosti, interpretům maximálně vyhovuje. Jejich suverénní provedení je dokladem toho, jak extrémně komfortně se v tvaru cítí, protože mu rozumí žánrově i stylově.

Hudební složka inscenace vedená a provozovaná přes geniální klavírní doprovod „migrující“ klavíristky Sonii Koutové daleko přesahuje kabaretní žánr a proráží se až do sfér muzikálu. A protože se tak činí v jasně určeném kontrapunktu s danými připravenými situacemi předlohy, je velmi snadné takovým číslem podlehnout. Jemné předivo minimalistických dialogů tematicky ukotvených především do partnerských vztahů je napichováno na jehlu až muzikálových songů. Vzniká tak barevný a groteskní kabaretní „špíz“ z něhož není diváckého úniku. A tak se dusíme ve vlastní šťávě, protože vše, co se ve Sklizeň řeší, se nás týká nebo týkat bude! Sklízíme vlastní plody své malosti, uzavřenosti, strachů, směšnosti, krutosti, egoismu i touhy po uznání a sebepotvrzení. Je obdivuhodné, jak psychoanalyticky trefné portréty jsou ve své inscenaci „puchmajerovci“ přes svůj minimalismus schopní vytvořit.

Rád bych se pustil do analýzy jednotlivých výstupů, ale myslím, že zážitek je nepřenosný a nehodlám tady prozrazovat děj např. oně „povídky“ o spisovatelce a literárním kritikovi. Protože intelektuálně-literární bizár, jehož jsem byl svědkem nejen v tomto výstupu, si musíte odžít sami. Jen doufám, že nejde o autobiografický záznam ze života Kateřiny Rudčenkové, neb v tom případě bych měl svá slova recenzenta velmi vážít. A jaká tedy byla Sklizeň?!

Letošní Sklizeň byla vskutku výborná a vysokými výnosy. Není se třeba bát o to, že by naše duše mohla hladovět. Ovšem je třeba opět zasít a uvidíme, co nám z toho napřesrok vzejde! Ale pokud družstvo Puchmajer zůstane takto jednotné, myslím, že nám divadelní hladomor rozhodně nehrozí! Díky!

ŠANCE inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 95%

Jaromír Hruška

Překvapující, pěkné, veselé, zajímavé, inspirativní.

Petr z Aše

Víš, Lenko...

David z Prahy

Vzpomněl jsem si přitom na besídku divadla Sklep a mělo to na mě stejný dopad: zábavné, rytmické, úderné, dobré.

Milan z Klatov

Viděl jsem to už asi popáté, takže oblíbené, krásné představení

Robert z Plzně

Po letech vidím Puchmajery a jsem opravdu velmi příjemně překvapená. Vtipné, mrazivé, chytré.

Alena z Prahy

DĚLAT DIVADLO JE TĚŽKÉ

Rozhovor s režisérem Tomášem Václm

Co bys rád řekl o svém souboru? Jsi v něm od počátku?

Soubor nedávno oslavil třicet let, já jsem tam téměř od začátku. Je nás teď okolo dvaceti. Prvním titulem byl Radúz a Mahulena a ten to celé nějak předurčil. Vzali jsme si za své dělat prověřené dobré texty, které by aspoň nějaký nárok na diváka kladly.

Kuřáčky a spasitelky mi připadají jako příklad hodně ženského pohledu, pro ženy přitažlivého textu. Kdo přišel s ním?

Přinesla ho moje žena Lucka z režijní školičky s Petrou Kohutovou a Františkem Zborníkem. Frekventanti se tam učili na vybraných textech a jedním z nich byly Kuřáčky. Lucka mi o něm nejdřív vyprávěla, moc se jí líbil a potom jsem na Hronově 2018 viděl jeho pardubickou inscenaci. Hned se mi to zalíbilo a v souboru zároveň nastala taková konstelace, kdy jsme měli zároveň dělat dvě hry. Lucie nastudovala Střízenou možnost soustředění, která byla na Pikniku Volyně loni a dohodli jsme se, že já udělám Kuřáčky.

Co na textu zaujalo Tebe?

Těžko říct. Když vidíš krásnou

horskou zasněženou krajinu, taky nedokážeš říct, proč se Ti líbí, zkrátka mě to chytlo.

V čem tedy bylo nastudování nejtěžší?

Můj táta říkával: Všechno, co se má dělat pořádně, je těžký. Dělat divadlo je těžký.

Zdá se mi fajn, že si vybíráte těžké úkoly a ne nijak podbízáivé tituly. Co pro vás znamená účast na Pikniku Volyně?

Myslím, že jsou všichni moc rádi, že se to povedlo, užívají si to a mě velmi mile překvapili, že začali přijíždět už od pondělí. Že nepřijedou jenom odehrát a zase pryč. Já jsem někdy před dvaadvaceti lety poprvé přijel na Hronov a odjel jsem s pusou otevřenou. Dosud jsem vídal divadla à la domácí dvorek a najednou jsem zjistil, že existuje i něco jiného. Připadalo mi, že to na mě čekalo a že jsem připravený. A pak člověk po letech zatouží zahrát si mezi takovými soubory, jako je V.A.D. Kladno, Rádobydivadlo Klapý... Už jednou se nám to povedlo a teď jsem zase strašně rád.

To je určitě fajn mít v souboru lidi, kteří se chtějí vzdělávat, vidět jiná představení, chodit na semináře...

Nejenom to, ale naši si dokonce domluvili celodenní seminář s Jaromírem Hruškou. To mě velmi potěšilo.

Už se rozhlížíte po další hře?

Honza Lála, který hrál dnes Jana a Pana Petra začal se souborem připravovat Millerovy Čarodějky ze Salemu.

Pavla Schejbalová

KÉŽ BY TO BYLO TAK SNADNÉ, VIĎTE ANTONE PAVLOVIČI!

Divadelní soubor DIVADLA V ROZTOCKÉ z Jilemnice odehrálo na národní přehlídce PIKNIK Volyně svoji inscenaci hry Anny Saavedry Kuřačky a spasitelky. „Něžná groteska o virtuálních láskách, pracujících ženách a mužích v domácnosti, jejímž předobrazem a inspirací se stala geniální hra A. P. Čechova Tři sestry, se stala přímou inspirací k uchopení životů žen ve třetím tisíciletí, v době babyboomu, internetových seznamek, pracovních kariér a ezoterních kurzů ‘Jak být sebevědomou ženou’. Ženy, které by chtěly spasit svět a nejsou schopny ani samy sebe. V kraji, kde modré lišky dávají dobrou noc, a kde štěstí přeje průměrným. Kuřačky a spasitelky jsou všude kolem nás. Jsou metaforou nikoli pouze ženské, ale obecně lidské rozpolcenosti. Jsou po kolena v bahně, ale dívají se nahoru, na hvězdy. Udělaly mnoho chyb, ale nakonec možná najdou odvahu se tomu všemu zasmát. Možná i proto připomínají hrdinky ze slavného seriálu Sex ve městě.“

V úvodu své recenze jsem si dovilil citaci z anotace ke hře Anny Saavedry, kterou uvádí v programu i soubor ke svojí inscenaci, tj. interpretaci jejího textu. Bohužel, většinově bídná úroveň i počet původních českých her nás nutí neustále snižovat svá očekávání k akceptování nových textů. A tak, když se „neurodí“, stane se, že i v prestižní soutěži uspěje text, která není dramaticky zcela bezvadný. A nutno podotknout, že to není jen české specifikum. K obdobným přehmatům v hodnocení dramatických textů dochází pravidelně i v prestižních soutěžích jinde ve světě. Poměrně spolehlivě se tomu tak děje ve Francii, Spojených státech i Velké Británii, tj. v zemích, které jsou nepochybně kolébkou těch nejlepších dramatických textů, které spatřily světlo civilizovaného světa.

Transkripce Anny Saavedry samozřejmě nemůže, a ani nechce, dosáhnout přepisu svého inspiračního zdroje jako celku. To je jasné, ale i motivy a motivické linie a výsledná práce s nimi je nemilosrdně vystavena zrcadlu své matrice. Mohli bychom se dlouho bavit o tom, že soubor z Jilemnice mísí ve své interpretaci dva zcela rozdílné interpretačně formální prostředky a to je: PROŽÍVÁNÍ a PŘEDSTAVOVÁNÍ. Iluzi a antiiluzi, popř. deziluzi. Čechov s nimi uměl pracovat dokonale. Neustále uvrhoval dramatické postavy do světa jejich iluzí a některé z nich měly to štěstí nebo smůlu, že z něj uměly vystoupit. Což někdy, např. v případě Trepleva v Rackovi, končí až jeho sebevraždou. Saavedra nechce být takto fatální. Ani její postavy. A protože to nechce, tak se jí to daří! Paradoxně se tak stává jednou z plejády postav Čechovových her, které exemplárně ví, co nechtějí, ale zoufale neví, co chtějí. Chce být groteskní? Bezva! A proč? Důvod! K čemu, když sama není schopna se zbavit bolestného sebeprožívání cezeného skrze postavy svého textu?

A protože ne všichni inscenátoři jilemnické inscenace jsou dostatečně silní, jak dramaticky tak inscenačně, zůstávají uvězněni ve spárech autorky, sarkastické intelektuálky, která není schopna ani dopsat a dotáhnout vlastní rozepsané motivické linie a přetavit je v nějaké nové téma. A tak se jí, bohužel, podařilo jediné. Že na střepích Čechovových témat ze Tří sester tančí beze smyslu divoký, bezohledný, sebestředný, a o to více zoufalý tanec, stejně jako její povrchní Natálie, ve vynikající herecké interpretaci Ivety Hlubučkové!

ŠANCE inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 40%

Jaromír Hruška

Pozitivní afirmace, to je první dojem. A hlavně si nedávat do hlavy ty negativní.

Iva z Teplic

Marně jsem hledal motivace postav. Nemohl jsem je najít.

Robert z Brandýsa

Mám ten text ráda, byla jsem moc zvědavá a omlouvám se, ale nezasáhlo mě to a nebavilo. Tudy cesta ne-e.

Helena z Kralup

Únava... hudební složka mě uspávala... ale soubor má nadějné herecké typy.

Lenka z Ústí nad Orlicí

Něco tak hrozného jsem už hodně dlouho neviděla.

Vendulka z Českého Krumlova

Marc Camoletti: A do pyžam!

S TOUTO HROU PŘIŠLI HERCI SAMI

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Vondruškou

Že režíruješ konverzační nebo situační komedie není žádné překvapení.

Proč tě tento žánr tak baví?

Protože nic jiného neumím.

Nechceš se pouštět do nějakých experimentů?

Občas si odskočím, ale ne natrvalo. Dělal jsem třeba inscenace o Husovi nebo svatém Vojtěchovi. Ale nejvíc se držím těchto komedií.

Když je vybíráš, tak už vlastně musíš mít v hlavě obsazení, že?

Zpravidla to vybírá moje žena Helenka. Když něco vybere, tak mi to dá přečíst. Ale s tímhle přišli kluci sami a ptali se, zda bych jim to nechtěl zrežirovat. Už měli i partu, která by do toho šla. Já jsem je trošičku napnul, protože sám jsem tuto komedii měl chuť dělat asi sedm let. Ale protože jsem neměl obsazení, tak jsem to tenkrát nedělal. Tak jsem si vzal den na rozmyšlenou, i když jsem hned věděl, že do toho půjdu.

Takže šťastná souhra toho, že soubor i režisér souzní.

Byla to vynikající práce, protože herci nečekali, až co jim řeknu, ale sami pomáhali s řešením situací a nápady. Obrovsky mi pomáhali a byla to opravdová spolupráce.

Dnes jsme ale viděli obsazení, které nebylo původní, ne?

To je složitější. Postavu Brigitte 2 hrála do třetí reprízy jedna herečka, ale potom kvůli osobním záležitostem musela odstoupit. Nazkoušeli jsme to s další herečkou, jenže ta si týden před přestavením na Volyni zlomila nohu. Hledali jsme záskok a zavolali i původní herečku, zda by nám nepomohla. Řekla hned, že do toho jde. Bylo tak snazší to s ní nazkoušet, protože to v ní zůstalo a znala tu hru i naši inscenaci. Jeden a půl roku to nehrála, ale dala to. Zaplat' pánbůh, štěstí v neštěstí.

Co dál vás čeká?

Zkoušíme Natěrače, režíruje to Tomáš Čivrný. Pomalu už potřebuju někoho za sebe a on je skvělý. I když mi říká, že by radši hrál, ale chce, aby soubor pokračoval, tak se ujmá i režie.

Ale v Tomášovi jsi, myslím, našel dobrého pokračovatele.

Ano, je na něm znát, že to, co získává na různých kurzech, seminářích, zhlédnutím představení, dokáže zpracovat a dokáže využít. Takže jsem strašně spokojený, že to takhle bude pokračovat. A důležité je i to, že mi říká: „Pokud budeš moct, dělej a pokud budeš moct a přijdu za tebou, buď tak hodný a poraď mi.“ To je něco úžasného, i když mu do toho nechci kecat. Řeknu mu svůj názor a on si přebere a využije, jak uzná za vhodné. Myslím, že to bude fungovat.

Martin Rumler

LIBIČTÍ V PYŽAMU

Ačkoliv nejsem žádný matador amatérského divadelního pole, jména některých souborů si pamatuji už velmi dobře a dokonce se na jejich představení těším hned při letmém pročtení programu přehlídky. Libice nad Cidlinou a tamější soubor Vojan se pro mě stal za několik zhlédnutých ročníků synonymem precizní práce, díky které s přesností a nonšalancí neváhají prezentovat ani lehčí žánr. Do takové kategorie s bulvárním podlozím patří i situační komedie dramatika Camolettiho *A do pyžam!*, která divoce buduje nesourodý vztahový mnohoúhelník a nabízí prostor vyřádit se na všech možných i nemožných inflagranti situačních pastech.

Již samotný hudební otevírák obou polovin představení nás bezpečně zavádí do divákům dobře známého světa francouzských frašek, což jen potvrdí i první pohled na klasicky dvěřovou, funkční a nutno podotknout i vkusnou scénografii (autorovi výtvarného řešení Miroslavu Královi je třeba pochválit také krásné kostýmy).

Čím lehčí komedie, tím těžší dřina, praví osvědčené divadelní pravidlo. Vyžaduje od režiséra i herců cit pro temporytmus, přesný timing, pevné vystavění situací a situačního jednání. To vše zvládli Libičtí pod vedením Jaroslava Vondrušky výborně. Jeho herci jsou typově velmi přesně obsazeni a zvládají žánr s grácií, ať už mluvíme o neodolatelném ústředním manželském páru nonšalantního záletnického manžílka a stejně nevěrné sarkastické ženušky (František Černý a Veronika Mňoučková) či v obsazení představitelů obou Brigitte, tedy přizvané milenky i služby, dalších vděčných objektů záměn a nedorozumění (Žaneta Bergmanová, Petra Soukupová). Skvělý situační i konverzační komický potenciál na jeviště od začátku nese Tomáš Čivrný (Robert), vynikající v divokých slovních přestřelkách a přesný v pointách. Také David Skrbek v roli zahradníka s vytříbeným čichem zvládl svůj uzavřený výstup skvěle.

Camolettiho komedie se sice těší ve světě i u nás dlouholeté oblibě, přesto v sobě nese mnoho textových nástrah. Počáteční nedorozumění, základní bod tohoto typu frašek, se zde postupně nabaluje jako sněhová koule, nečekaně uhýbá ze své dráhy, v reálné podstatě se téměř vychyluje z logické vazby a dostává se následně do natolik absurdní roviny výmluv, že divákovi zbývají v podstatě jen dvě možnosti – naskočit na tuto bláznivou vlnu a užít si všechny další její pyžamové piruety, nebo se rozpačitě odvrátit a hybnou sílu žánru opustit. Já jsem v tomto ohledu divák prvního typu, proto jsem si komediální svist i twist užila od začátku do konce, byť podle mne z textového hlediska v druhé polovině ztrácí hra opravdu trochu dech.

V sále jsem rozhodně nebyla s tímto pohledem sama, představení sklídilo obrovský aplaus. Jistě to není divadlo pro každého, je třeba od začátku na žánr přistoupit, ale v případě této inscenace je zkrátka radost sledovat, jak se v daných parametrech práce daří se sebevědomím, přesností a lehkostí.

Jana Slouková

Bavilo mě to, hezké herecké výkony, zábavné, lidové.

Jana z Brna

Soubor se pořád zlepšuje a je vidět, že ho tento žánr divadla baví. Oddělovka, která po týdnu přehlídky přišla hodně vhod.

Karel z Vršovic

Komedii libičtí umí, jen je fakt škoda, že si vyberou spíš slabší text z tohoto žánru. Ale i tak dokážou bavit, nenudí a na nic si nehrají. Takže díky.

Martin z Jihlavy

Já to nechápu.

Stela z Prahy

Jsou šikovní a je to zábavné.

Gabriela z Rychnova nad Kněžnou

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2024

MINISTERSTVO
KULTURY

Národní informační
a poradenské
středisko

N I S
PO S
pro kulturu

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů

Restaurace

Na Nové

SŠ a JS
VOLYNĚ

DIVADELNÍ SPOLEK
Piki
VOLYNĚ

Jimi
Textil®

ZMSERVIS

Rumpold
PART OF SAUBERMACHER

Zaneta
kosmetický salon a estetická medicína

HOORAY.cz
VÝROBA DÁRKŮ NA MÍRU

VOLYNKA
ČESKO-ANGLICKÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**VOŠ
SPŠ**
VOLYNĚ

LIDÉ ZE ZÁKULISÍ PIKNIKU

Kdo se stará o to, aby všechno na Pikniku běželo, jak má? Aby všichni byli ubytovaní, dosyta najezení, aby soubory měly splněné své technické požadavky, aby vznikly záznamy představení? Většinu z volyňského organizačního týmu a personálu restaurace najdete na skupinové fotce níže. Děkujeme!

A co bychom si na Pikniku počali bez občerstvovacího okýnka? Tuto fotku nám do zpravodaje poslali spokojení zákazníci: “S díky pro Lojzu a Čáryfuka!”

...dokončení ze strany 1

Co se týká ubytování, tak kromě spaní ve třídách bude internát ve Velkém Poříčí a měla by fungovat doprava taxíky. Opět bude stanové městečko s vylepšeným sociálním zařízením a sprchami. Bohužel vzhledem ke stavebním pracím v Hronově se to nepovedlo letos, ale snad příští rok by měl být prostor i pro návštěvníky, kteří přijedou s karavany a obytnými vozy.

Mluvil jsi o zahraničním hostu ze Slovenska, co inspirativní představení letos?

Přijede Drak s Antigonou, Geisslers Hofcomoedianten s inscenací Simply Simplicius aneb Svatá prostoto! Divadlo Vejminek, což je bývalý BuranTeatr a ve kterém mimo jiné hraje jeden z lektorů seminářů Miroslav Ondra, přiveze Čarodky. Pozvali jsme i Spitfire Company s inscenací Baletky.

Když mluvíš o lektorovi seminářů, vzdělávací, seminární část Jiráskova Hronova opět skládala Tereza Ondrová?

Ano a zase se předvedla, což myslím v tom nejlepším smyslu. Podařilo se jí poskládat velice zajímavou nabídku a řada seminářů byla hned první den vyprodaná. Nyní máme kolem 230 seminaristů, přitom jsme letos počet frekvenciantů v seminářích omezili, aby na lekcích bylo méně lidí. Kromě osmidenních seminářů bude i několik třídních, takže zájemci měli možnost si nakombinovat třeba dva po sobě. A abychom předešli tomu, že někdo si vezme třídní seminář a pak bude bydlet ve škole celou dobu festivalu, nárok na ubytování ve školní třídě mají jen ti, kteří jdou na osmidenní seminář.

A co třeba budoucnost Hronova? Cítíš z radnice chuť a zájem festivalu spolupracovat a rozvíjet?

Určitě ano. Pořád se pracuje na rozšiřování, je to vidět i na tom, že město shání peníze. Podpora tam prostě je.

No a ty sám, budeš k zastížení, těšíš se na setkání s kamarády?

Myslím si, že to bude jako každý rok. Do úterý budu mít v podpaží šanon a běhat po náměstí, aby mě nikdo nezastavil, a od středy dál už to bude volnější.

Martin Rumler

MEME

PROGRAM

Pátek 5. července 2024

09.00 – 13.00

Semináře

13.00 – 14.00, Malý sál

Oběd

14.00 – 15.00, Na Nové

Li-Di, Litoměřice / režie: Zdeněk Zajíček, Tomáš Hart

Neil Labute: **Odpověď na všechno**

15.45 – 16.30, Malý sál

Diskuse (Odpověď na všechno)

17.00 – 18.35, Na Nové

Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš

Marcin Szczygielski: **Skořápka**

18.30 – 20.00, restaurace

Večeře

19.00 – 19.30, Na Nové

Doprovodný program

Letní tábor a dětský seminář Divadelního Pikniku Volyně

Zdeněk Svěrák, Jiří Melíšek,

Oldřich Lipský, Jaroslav Uhlíř: **Ať žijí duchové**

19.30 – 20.15, Malý sál

Diskuse (Skořápka)

20.30 – 21.30, Na Nové

Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2024 s

vyhlášením výsledků a předáním ocenění

21.30, zahrada Na Nové

Zahradní slavnost

Zpravodaj XXXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Piknik Volyně 2024.

Redakce: Johana Jurášová, Pavlína Schejbalová,
Jaromír "Kaťák" Hruška, Martin Rumler, David Slížek.
Vydává DS Píki Volyně. Náklad 100 výtisků.